

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

פינחס

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כג

(תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים וארבע לבריאה

שנת השבעים וחמש לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

פינחס

א. מינוי יהושע כמינוי מלך

בפרשתנו! מסופר, שמשה ביקש מהקב"ה "יפקוד ה'... איש על העדה", והקב"ה אמר לו: "קח לך את יהושע בן נון... וסמכת את ידך עליו", וכך עשה משה – ויסמוך את ידיו עליו..."

לגבי מינוי מלך, אומר הרמב"ם²: "אין מעמידין מלך בתחילה אלא על-פי בית דין של שבעים זקנים ועל-פי נביא, כיהושע שמינהו משה רבינו ובית דינו". מכך מובן, שלדעת הרמב"ם היה מינויו של יהושע המזווכר בפרשתנו כמינוי מלך³.

יש להבין⁴: הרי הרמב"ם עצמו פוסק⁵, ש"כשמעמידין המלך מושחין אותו בשמן המשחה", ומדוע, איפוא, אין אנו מוצאים שמשה רבינו משח את יהושע בשמן המשחה⁶.

(1) כז, ט"ז.

(2) הל' מלכים פ"א ה"ג.

(3) וכן משמע ברמב"ם הל' סנהדרין (פ"ה) שה' לו דין מלך. וכן מפורש ברשב"ם ב"ב ע"ה, א ד"ה אוי לה. פרש"י ד"ה הוא יומא עג, ב. פרש"י ע"ה"ת ברכה לג, יז. ועוד (ראה המובא באמבואה דספרי לספרי וזטא פרשתנו כז, כא. תו"ש מילואים לפ' יתרו (חט"ו) ס"ב בסופו).

בדרשת הר"ן דרוש יא (הובא גם באברבנאל בפתיחה לס' שופטים) ד, כאשר לא יה' מלך ישראל השופט לכול שני הכחות כח השופט וכח המלך .. שנתנו בכאן ליהושע כח מלכות אע"פ שלא היה מלך וכן דרשו רז"ל והיה בישורון מלך ירמיו למשה". אבל מהא שמביא הרמב"ם ראי' ממינוי יהושע בנוגע לכל מלך, וכן מפשטות לשון הרמב"ם (שבעה ע"ה) בנוגע למשה – משמע שס"ל שה' להם דין מלך ממש.

(4) כן הקשה בעל מנחת חינוך בהגותו לרמב"ם הל' מלכים שם.

(5) הל' מלכים שם ה"ז.

(6) להעיר מאוה"ח פרשתנו שם, כג. וראה לקמן בפנים. במכילתא בשלח (יז, יד) מגיד שאותו היום נמשח (יהושע), ובזית רענן שם משמע שנמשח למלכות. אבל צ"ע, דמה מקום: א) למנותו עוה"פ (בפרשתנו), ב) ועיקר – למשוח יהושע כמלך בהזמן דס"פ בשלח! – שה' משה ישורון מלך (ודבר אחד לדור) כארבעים שנה לאח"ז, ולולא גזירת מזי מריבה שבסופו היה מכניס לארץ וכו'. ויש לומר שאין זו משיחת מלך, כ"א לשם שררה בכלל (ראה רש"י תצוה כט, כט), או ע"ד משוח מזלחמה – ומלחמת עמלק שייכת לבית יוסף (ראה ב"ב קכג, ב) (וברשב"ם שם).

אמנם, גם לגבי משה רבינו אין אנו מוצאים שהוא נמשח בשמן המשחה, למרות שמשה רבינו "מלך היה" – כפסק הרמב"ם⁷ – אך משה רבינו נתמנה למלך לפני הציווי על דיני המלך ועל שמן המשחה⁸.

ב. משיחה בשמן המשחה לגבי כל מלך

לכאורה, ניתן היה להשיב⁹ לפי פסק אחר של הרמב"ם¹⁰, "אין מושחין ממנו (משמן המשחה) לדורות אלא... ומלכי בית דוד", וכיון שיהושע לא היה ממלכי בית דוד, לכן לא משחו אותו בשמן המשחה¹¹.

אך, אדרבה, לפי שיטת הרמב"ם אין מתקבלת תשובה זו. כי כמקור לדין זה – "כשמעמידין המלך מושחין אותו בשמן המשחה" – מציין הרמב"ם¹² את הפסוק¹², "ויקח שמואל את פך השמן ויצק על ראשו וישקהו", המדבר אודות משיחת שאול, אשר לא היה ממלכי בית דוד. ואם כך מובן, שלדעת

פסיקתא דר"כ פ"ג. פסיקתא רבתי פ"ב. ועוד) ויהושע נשיא אפרים, שהוקדם למנשה – בני יוסף. וראה תו"ש בשלח שם עה"פ (אות קיד). ועוד.

(7) הל' ביהב"ב פ"ו ה"א. וכ"ה ב"ה רש"י שבועות טו, רע"א. במדרש חובא ברמב"ן ברכה (לג, ה). וראה זבחים קב, א.

(8) ראה רמב"ן תשא (ל, לג) שמשחת מלכים נרמזת במש"נ (שם, לא) "ה' זה לי לדורותיכם". ע"ש. וראה לקמן בסוף השיחה.

(9) ראה אמבואה דספרי שם.

(10) הל' כלי המקדש פ"א ה"ז. ועד"ה בהל' מלכים שם ה"י.

(11) אבל אין להקשות מדוע לא נמשח עכ"פ בשמן אפרסמון כמלכי ישראל (רמב"ם הל' מלכים שם ה"י) – כי י"ל עפ"מ"ש בכס"מ שם (מהוריות יא, ב) דזהו רק כשיש מחלוקת*, אבל כשאין מחלוקת הרי אפי' מלך שהוא ראשון אין מושחין אותו (ועיי'ן בכס"מ שם בנוגע לשאלה). והאר"ך בזה בשער יוסף (להחיד"א) להוריות שם. ועוד. ואכ"מ.

(12) ש"א י, א.

(* ולהעיר מלשון המנ"ח מצוה קז: רק בשמן אפרסמון לכבוד. ומשמע שדעתו שאין לזה דין משיחה ממש. וראה רש"י ד"ה ומפני כריתות ה. ב.)

משה ל"איש" אשר ילמד את ישראל תורה, אלא הוא התכוון, כמפורש בבקשתו²², רק למלך, אשר יצא לפניו ואשר יבוא לפניו" – למלחמה. ולכן חשב משה ש"ירשו בני את כבודי", למרות ש"לא עסקו בתורה", כי לפי ההלכה, "המלכות ירושה"²³. אך לפי זה אין מובן מדוע השיב לו הקדוש ברוך הוא, "נוצר תאנה יאכל פריה, בניך ישובו להם ולא עסקו בתורה" – בענין זה מדוע נזכרת בכלל התורה? הרי מדובר כאן על ירושת המלכות!

ד. "דבר אחד לדור ולא שני דברים"

בעל ה"מגלה עמוקות"²⁴ מסביר את כפילות הלשון בפסוק "אשר יצא לפניו ואשר יבוא לפניו" ואשר יוציאם ואשר יביאם" – שמשו רצה שיהיו "שני בני אדם המנהיגים", "דהיינו איש אחד על העדה אשר יצא לפניו במלחמה... ואיש אחד אשר יביאם בתורה...". הקדוש ברוך הוא השיב לו "שאחד ינהג אותם.. יהושע שיהיה מלך ואב בית דין"²⁵ של ישראל וחכם שלהם בתורה, כי

הרמב"ם שאל נמשח בשמן המשחה¹³. ומכך מובן, שדברי הרמב"ם "כשמעמידין המלך מושחין אותו בשמן המשחה" אמורים לגבי כל מלך, אפילו מלך שאינו ממלכי בית דוד, כפי שמתבטא הרמב"ם בביטוי סתמי "כשמעמידין המלך (סתם)". וקביעתו ש"אין מושחין ממנו לדורות אלא... ומלכי בית דוד" היא דוקא לאחד¹⁴ ש"נמשח דוד (ועל ידי זאת) וזה בכתר מלכות... לו ולבניו הזכרים עד עולם"¹⁵.

ואם כך חזרה הקושיה למקומה: מדוע אין אנו מוצאים שמשחו את יהושע (אשר לדעת הרמב"ם היה מלך) בשמן המשחה, בדיוק כפי שמשחו (לדעת הרמב"ם) את שאול?

ג. "נוצר תאנה יאכל פריה"

כדי להבין זאת יש לבאר תחילה את הנאמר במדרש¹⁶ על דברי משה רבינו "יפקוד ה'..."¹⁷, שמשו חשב "שירשו בני את כבודי (גדולתו)¹⁸", והקדוש ברוך הוא אמר לו: "נוצר תאנה יאכל פריה"¹⁹, בניך ישובו להם ולא עסקו בתורה, יהושע.. הואיל²⁰ והוא שרתך בכל כחו כדאי הוא שישמש את ישראל".

ולכאורה, אין מובן: אם בני משה "ישבו להם ולא עסקו בתורה", כיצד ייתכן שמשו סבר מלכתחילה ש"ירשו בני את כבודי"²¹?

בפשטות ניתן היה להשיב, שבבקשתו "יפקוד ה'... איש על העדה" לא התכוון

13 דלא כבדר"ק ע"פ שם שכתב, לא ה' זה השמן המשחה.. אבל שמן אפרסמון ה'. והאריכו במפרשים לתוריות שם. ועוד. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 111 הערה 59. ואכ"מ.

14 ראה גם פרש"י ד"ה ולא כריתות ה, ב: משבא דוד.
15 לשון הרמב"ם הל' מלכים שם ה"ז.
16 במדב"ר פכ"א, יד. תנחומא פרשתנו יא. וראה פרש"י עה"פ.

17 פרשתנו כו, טז.

18 כ"ה בפרש"י.

19 משלי כו, יח.

20 ל' הבמדב"ר שם. ובתנחומא ופרש"י בשינוי לשון.

21 בשו"ת חת"ס אור"ח סי' יב בסופו, שבניו היו ארים לכך והקב"ה אמר שיהושע יותר הגון בו' אלא שבכתר תורה לא שייך כלל דין ירושה. ע"ש. וכבר הקשו ע"ז שבמדרש מפורש שבניו לא עסקו בתורה.

22 שם, יז ובפרש"י. ספרי וספרי זוטא שם.

23 רמב"ם הל' מלכים שם.

ואף שצ"ל הבן, ממלא מקום אבותיו בהכמה וביראה (רמב"ם שם) – הרי אף אם, ה' ממלא ביראה אע"פ שאינו ממלא בהכמה מעמידין אותו במקום אביו ומלמדין אותו (רמב"ם שם), וה' בנוד"ד דבני משה, לא עסקו בתורה, אבל לא נאמר שלא היו ממלאי מקום ביראה.

24 אופן א. – הובא בילקוט ראובני פרשתנו עה"פ. ולהעיר ג"כ מכלי יקר פרשתנו כו, יח.

וצע"ק ממחז"ל (גיתין נט, א. סנהדרין לו, א) "מימות משה ועד רבי לא מצנינו תורה וגדולה במקום אחד" [להעיר בשינוי פרש"י שבגיתין פ"י, בתורה ובעושר, ובסנה' – במלכות ובתורה. ואכ"מ].

25 צע"ק לשונו, אב"ד, ולא נשיא (ראש סנהדרין) – ראה חגיגה פ"ב מ"ב (טז, ריש ע"ב). ועוד. רמב"ם הל' סנהדרין פ"א ה"ג.

וראה תיב"ע פקודי מ, יא: יהושע משומשנך ובא דסנהדרין דעמי'. וביפיה מראה לירושלמי ברכות פ"ד סה"א (מ, ריש"י קלף.. סוף פ' הרואה" – סג, ב) – הובא בערכי הכינויים לבעל סה"ד (ע' אב"ד): מאותו השעה ואילך נתמנה יהושע אב"ד.

„אי אפשר לב' מלכים שישתמשו בכתר אחד²⁶ .. כי דבר²⁷ אחד לדור ולא שני דברים“.

ולפי זה מובן גם המדרש שלעיל: כיון שמשנה חשב שיהיו שני מנהיגים – האחד מלך והאחר „אב בית דין של ישראל“ – משום כך הוא סבר שאת המינוי למלוכה יירש אחד מבניו, כדלעיל.

אך הקדוש־ברוך־הוא חפץ ש„אחד ינהג אותם“, אשר הוא יהיה הן המלך והן „אב בית דין של ישראל“. ומשום שלענין התורה צריך להיות ראויים – „נוצר תאנה יאכל פריה²⁸“ – ובניו של משה לא התאימו לכך, כי „לא עסקו בתורה“, הם לא יכלו כלל לרשת את „כבודו“ של משה. ודוקא יהושע, אשר התמסר לתורה, ולא רק ללימוד התורה אלא אף לשימושה של תורה²⁹, יכול היה להיות ממלא מקומו של משה.

ה. בדורות מאוחרים – נשיא ומלך

אך יש להבין, לפי פירושו של ה„מגלה עמוקות“, את הסיבה לכך שהקדוש־ברוך־הוא לא קיבל את דעתו של משה „שיהיו שני בני אדם המנהיגים“, שהרי, לכאורה: אמנם „אי אפשר לב' מלכים שישתמשו בכתר אחד“, אך ההדגשה היא על השימוש בכתר אחד. ועוד – בדורות מאוחרים יותר מוצאים הסדר מעיין זה – מלכות על־ידי מנהיג אחד ואב בית דין של ישראל על ידי מנהיג אחר: המנהיג בתורה, ובלשון הרמב"ם³⁰ „הגדול בחכמה שבכולן (מבין חברי הסנהדרין) מושיבין אותו ראש עליהן .. והוא שקורין אותו החכמים נשיא .. והוא העומד תחת משה רבינו“. והאחר הוא מלך אשר יוציאם וכדומה, אשר עסק בצרכי העם וכדומה. ואדרבה: למלך היה אסור להיות בסנהדרין – „אין³¹

מושיבין מלך ישראל בסנהדרין³².. והכרחי לומר, שהיא הנותנת – משום שהתורה והמלכות הם שני סוגים שונים של שלטון, לפיכך אין זו סתירה לכלל „דבר אחד לדור ולא שני דברים“.

ולפי זה, הקושיה במקומה עומדת: מדוע לא יכלו בעניננו להפריד בין מינוי המלך לבין מינוי „אב בית דין של ישראל“, ומדוע היה הכרחי „שאחד ינהג אותם .. יהושע“?

ו. העברת התורה על ידי משה ויהושע – „יחיד מיחיד“

יש לומר, שההסבר לכך הוא:

בהקדמתו לספר היד החזקה מפרט הרמב"ם את סדר המסורת של העברת התורה שבעל־פה החל משה ועד רב אשי, ובמנותו את מקבלי התורה מדייק הרמב"ם בלשונו ומדגיש שפלוגי קיבל את התורה מקודמו „ובית דינו“, או חביריו של המקבל הקודם. וכפי שמסביר הרמב"ם במקום אחר³³, שרצונו להדגיש בכך „שהקבלה רבים רבים ולא יחיד מיחיד“.

אך אנו רואים שישנו יוצא מן הכלל – לגבי יהושע, שאודותיו מונה הרמב"ם את לשונו ומדייק „ווקנים רבים קבלו מיהושע“, ואינו מוסיף „ובית דינו“ וכדומה.

הסיבה להבדל זה מובנת מדברי הרמב"ם לפני כן: „תורה שבעל־פה למדה משה רבינו כולה בבית דינו לשבעים זקנים, ואלעזר ופינחס ויהושע שלשתן קבלו משה, וליהושע שהוא תלמידו של משה רבינו מסר תורה שבעל־פה וצוהו עליה“. כלומר, יהושע לא היה בבחינת „מקבל“ בלבד ממש רבינו, כאלעזר ופינחס ושבעים הזקנים, אלא שדוקא ליהושע מסר משה את התורה שבעל־פה כולה, כנאמר

32) וגם לאחרי החורבן ה' ריש גלותא בבבל (במקום מלך – רמב"ם שם פ"ד ה"ג), ונשיא בא"י, וכמוהו"ל (סנהדרין ה, א. הוריות יא, ב. וראה פרש"י ויחי מט, י) הכא שבט התם מחוקק. וידועה השקו"ט בשאלת רבי (הוריות שם) כגון אני מהו בשעיר. ואכ"מ.

33) באגרת לרבי פנחס ב"ר משולם הדיין – נעתק ברמב"ם – בספר המדע (ירושלים, תשכ"ד) בהערה.

26) חולין ס, ב (הובא בפרש"י בראשית א, טז).

27) סנהדרין ח, א (הובא בפרש"י וילך לא, ז) – בנוגע ליהושע.

28) ראה במדב"ר פ"ב, ט.

29) ראה רד"ל לבמדב"ר פכ"א שם.

30) הל' סנהדרין שם.

31) רמב"ם שם פ"ב ה"ד. וכן במלכי בית דוד (שם ה"ה).

מך, הוא השולט היחיד, שאינו צריך להתחשב באף אחד, כי מלך הוא יחיד, וכאמור לעיל „דבר אחד לדור ולא שני דברים“⁴⁰.

ואילו נשיא הסנהדרין, הרי מפני שהוא אחד מתוך בית דין של שבעים ואחד, לכן נשיאותו אינה מסוג הנשיאות של מלך (גם אם הוא ה„ראש“, משום היותו „גדול בחכמה שבכולן“). ולכן נשיא הסנהדרין אינו מהווה סתירה למלך, ולפיכך אין זה ענין של „שני מלכים“, „שני דברים“.

אך לעומת זאת אצל משה ויהושע, אין „נשיאותם“ בתורה נקבעת רק בהיותם נשיא סנהדרין, אלא גם בכך ש„משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע“ – ונשיאותו כזו בתורה היא מעין דרגת הנשיאות של המלך⁴¹.

ולפיכך, אילו חלקו „שיהיו שנים .. איש אחד .. במלחמה ואיש אחד .. בתורה“, היה זה ענין של „ב“ מלכים שישתמשו בכתר אחד .. שני דברים“⁴².

במשנה³⁴: „משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע“, ודוקא הוא קיבל עליה ציווי מיוחד³⁵.

ולכן אין הרמב"ם מוסיף לגבי יהושע את המילים „ובית דינו“, כי בענין מסירת התורה, היתה הקבלה מיהושע בלבד, אשר רק לו מסר משה את התורה שבעל־פה כולה.

יוצא, שיש הבדל מהותי בין משה ויהושע לבין נשיא הסנהדרין בדורות המאוחרים יותר: יהושע ומשה רבינו שווים בכך שהמסורת של התורה שבעל־פה כולה עברה באמצעות כל אחד מהם בלבד בדורו.

ואילו נשיא הסנהדרין „עומד תחת משה רבינו“, כדלעיל, לגבי הפרט, שכשם שמשה היה „על גביהו“³⁶ של שבעים הזקנים, כך³⁶ כל נשיא הוא ה„ראש“ על גביהן של הסנהדרין, בהיותו ה„גדול בחכמה שבכולן“. אבל בענין „מסירת התורה“ אין הוא „עומד תחת משה רבינו“, אלא התורה מועברת באמצעות בית הדין כולו, „רבים מרבים“.

ז. משה ויהושע בדרגת נשיאות של מלך

וזהו ההבדל בין הדורות הבאים, כאשר המלך ו„אב בית דין של ישראל“ היו שני מנהיגים שונים, לבין תקופת משה ויהושע:

אמנם „נשיא הסנהדרין הוא במעלה העליונה בשררת התורה“³⁷, אף־על־פי־כן אין הוא מגיע לדרגת נשיאותו של מלך. כי על המלך נאמר „אין על גביו אלא ה' אלקיו“³⁸, ולא זו בלבד ש„אין למעלה ממנו במלכותו“³⁹, אלא יותר

34 ריש מס' אבות. ועיי"ג מאירי בהקדמתו לאבות: ובעת זקנתו .. מסר סודות התורה והלכותיה עם כל ענייני תורה שבע"פ ליהושע. וראה לקמן הערה 41.

35 בפשטות י"ל – שזוא (יחיד) יהי' המוסר לה, זקנים רבים“.

36 ראה משנה ריש סנהדרין (ב, סע"א).

37 לשון הרמב"ן משפטים כב, כז. – ומדהביא שם הא דרבי הנ"ל הערה 32 (ע"ש) משמע שס"ל דבכל נשיא סנהדרין אפשר לשאול הכי. ואכ"מ.

38 ספרא ויקרא ד, כב. הוריות י, א במשנה. וראה שם יא, ריש ע"ב.

39 לשון הרמב"ם הל' שגגות פט"ו ה"ו.

40 כהתחלת האמאר (צוין לעיל הערה 27): טול מקל והך על קדקדם.

41 וצ"ע מגיטין וסנה' (שבהערה 24) „הא הוה יהושע, הוה אלעזר“ („תבינו בתורה ולא הוה מקום אחד“ – רש"י סנה' שם. וראה תוד"ה כולוהו שם). ואולי יש לחלק בין גדלות בתורה בכלל (שבוה) – „הוה אלעזר“, ואא"פ לומר על יהושע „אין כמותו בכל ישראל בתורה“ – רש"י שם), למסירת התורה (שבוה הוה יהושע יחיד). וע"ד החילוק (סוף הוריות) דסיני ועוקר הרים, וממשך (שם) „הכל צריכין למרי חטיא“ (ראה רש"י שם: כנתינתן מהר סיני). ולהעיר מתמורה (טו, א) הדחלכות שנשתכחו בימי אבלו של משה „החזירן עתניאל בן קנו מתוך פלפולו“ (ראה תוד"ה כולוהו הנ"ל). ואכ"מ.

42 וי"ל ש"קס"ד דמשה שאפשר להיות שני מנהיגים – אף ש„מסרה ליהושע“ – (נוסף על הנ"ל (הערה 34) ה"ל זה, לעת זקנתו“ לדעת המאירי) – כי קס"ד שאין בכחו של יהושע, שהוא רק כ„פני לבנה“ (ספרי ורש"י פרשתנו, כז, ב"ב עה, א), למסור כל התורה לבדו לזקנים, ואינו בשלימות הנשיאות בתורה.

ולהעיר משבת (קד, א) „דאפילו בימי יהושע בן נון“, ובחולין (קכד, סע"א). „אי אמר לי יהושע בן נון“ – דמשמע דוקא יהושע ולא משה (ראה ב"י לטו"ד סו"ס רמב. ט"ז לשו"ע י"ד שם סק"כ).

ח. המלך והנשיאות בתורה – ענין אחד

לכאורה, אין מובן כל כך: בכל זאת היו כאן שני סוגים של שלטון: יוצאים במלחמה וכו' ושררה של תורה, כדלעיל. ומדוע ייחשב הדבר כ"שני מלכים" .. בכתר אחד?⁴³
ויש לומר, שהסבר לכך הוא:

על תפקידו של המלך אומר הרמב"ם⁴⁴:
„ותהיה מגמתו ומחשבתו להרים דת האמת ולמלאות העולם צדק ולשבור זרוע הרשעים ולהלחם מלחמות ה' שאין ממליכין מלך תחילה אלא לעשות משפט ומלחמות". כלומר, המלכות אצל ישראל אינה רק הדאגה לצרכים הגשמיים של העם⁴⁵, אלא היא קשורה בראש ובראשונה לקיום והרמת התורה – „להרים דת האמת", ליישם את משפטי התורה⁴⁶, עד אשר גם המלחמות שעל המלך לנהל, הן „מלחמות ה'⁴⁷ יוצא, שהמלכות היא המשך התפקיד של בית הדין הגדול: בית הדין הגדול הם „עמודי ההוראה ומהם חק ומשפט יוצא לכל ישראל"⁴⁸, ותפקידו של המלך הוא, שמשפט התורה שמפיץ בית הדין הגדול יבוצע בעם ישראל⁴⁹.
ולכן קובעת ההלכה⁵⁰, ש„מצוה על המלך לכבד לומדי התורה, וכשיכנסו לפניו סנהדרין וחכמי ישראל יעמוד לפניהם...", וכן „המלך עומד לפני כהן גדול .. כשישאל לו במשפט האורים", כי המלך הוא „מקבל" מהם.
רק בענין שלטון המלך על העם „אין על

[43] הל' מלכים ס"ד.

[44] ראה ברכות ג, ס"ב.

[45] בדרשות הר"ן (שבעה ע"ב) שאין משפטי המלך מצד חכמת התורה רק הוראת שעה לתיקון המדינה ואינו משפטי התורה. אבל ראה בארוכה שו"ת אבני נזר י"ד ש"י"ב (אות מדין) שלא להלכה אמרם הר"ן. ע"ש באורך. מהר"ן חיות בס' תורת נביאים פ"ז (דין מלך ישראל).

וראה סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך בתחלתו. ולהעיר מלק"ש [המתורגם] ח"י"ח (ע' 301) ששלטונות התורה וההלכה היא כשיש מלך. ע"ש.

[46] להעיר מהל' מלכים פ"ג ה"א: „כותב לו ס"ת כו' ויצא למלחמה והוא עמו.

[47] לשון הרמב"ם ריש הל' ממרים.

[48] ראה בארוכה לקו"ש [המתורגם] ח"ט ע' 179.

[49] רמב"ם הל' מלכים פ"ב ה"ה.

גביו אלא ה' אלקיו". ו„אין למעלה ממנו במלכותו", אשר על כן „בפרהסיא בפני העם לא .. יעמוד מפני אדם... כדי שתהא יראתו בלב הכל"⁴⁹.

ולכן אין המלך וה„נשיאות" בתורה שתי שררות שונות שאין אחת נוגעת בחברתה, אלא הן מהוות המשכיות אחת. וכאשר מפרידים ביניהן זהו כעין „שני מלכים" .. בכתר אחד⁵⁰.

ט. מינוי יהושע על ידי סמיכה

לפי זה יובן מדוע התמנה יהושע דוקא על-ידי סמיכה ולא על-ידי משיחה:

כיון שהמלך הוא „מקבל" מבית הדין הגדול, הקובע את משפט התורה, כדלעיל – מובן מכך לגבי נשיאותו של יהושע, וכן של משה, אשר היו בידם שני עניני הנשיאות (הן מלך והן נשיאות התורה בדרגה של מלך, כאמור), שנשיאות המלוכה היתה אצלם המושך ותוצאה של נשיאותם בתורה.

כלומר, מהותו העיקרית היא היותו נשיא בתורה – הוא „מוסר" את כל התורה לישראל, ובנוסף לכך היה אצלו תפקיד המלוכה כדי ליישם את משפטי התורה בעם ישראל.

ולפיכך התקיים מינויו באמצעות סמיכה: מטרתה של משיחת המלך היא להביא לידי מלוכה. כמלכות שואל הנזכרת בהוכחת הרמב"ם, כדלעיל. ואילו עיקרה של מלכות יהושע (נוצר תאנה) היא הנשיאות בתורה, ולכן הוא נתמנה על-ידי סמיכה הקשורה דוקא לתורה. דוקא לגבי תורה והוראה אנו מוצאים⁵¹ סמוכין איש מפי יש, סמוכו לנא וכדומה.

י. מלכות שואל ודוד שונה ממלכות משה ויהושע

לפי הסבר זה מובן שדברי המדרש⁵² ששואל

[50] כשהנשיאות בתורה היא בדרגת נשיאות של מלך, משמ"כ נשיא סנהדרין שאינו בדרגת ד, „מלך", כנ"ל ס"ז.

[51] רמב"ם הל' סנהדרין רפ"ד. סנהדרין יד, א.

[52] ויק"ר פכ"ו, ז. וכ"כ להלכה בכס"מ הל' מלכים פ"א ה"י (ולכאורה ה"ז סותר מ"ש הרמב"ם שם ה"ג שיהושע הי' מלך). וראה רש"י וישלח לו, לא.

המשחה⁵⁷, כפי שכתוב דין משיחת כהן גדול ומשוח מלחמה?

אך לפי האמור לעיל מובן הדבר: המלוכה שנקבעה מלכתחילה על-פי התורה, וכפי שהיתה אצל משה ואצל ממלא-מקומו יהושע, היא באופן⁵⁸ שהמלך הוא הנשיא בתורה, ולכן אין צורך בשמן המשחה⁵⁹.

ומינויו של המלך הוקא באמצעות שמן המשחה התחדש מאוחר יותר, כאשר שאל היה צריך למלוך⁶⁰.

(משיחות ש"פ חיי שרה
וש"פ וארא תשמ"ג)

היה „מלך ראשון“ אינם סותרים את הנאמר ברמב"ם ובמספר מדרשי חז"ל⁵³, שלמשה רבינו וכן ליהושע היה דין של מלך – כי מהות המלוכה של משה ויהושע שונה לחלוטין ממלוכת שאול ודוד⁵⁴ – אצל משה ויהושע היתה נשיאות המלוכה טפילה לנשיאותם בתורה⁵⁵.

ולפי זה גם מובן מדוע אין נאמר בחומש במפורש⁵⁶ שצריך למשוח מלך בשמן המשחה, שהרי, לכאורה, תמוה: מינוי המלך היא מצוה מפורשת עם פרטיה, ואם כך, צריך היה להיכתב בתורה שהמלך נתמנה על ידי שמן

57 ובפרט שצריך לשלול שאינו בהאיסור המפורש) „אשר יתן ממנו על זר“ (תשא ל, לג. וראה רש"י ורמב"ן שם. כריתות ו, סע"ב).

58 להעיר מלקו"ש [המתורגם] הכ"ב ע' 160 ואילך בנוגע לכמה ענינים, שבתורה שבכתב הם כתובים כמו"ש בשלימות – גם הפרטים שאינם לעיכובא. ע"ש.

59 וצ"ע בנוגע למלך המשיח, שגם אצלו יהיו ב' הענינים – מלך ורב (ראה הסמ"צ להצ"צ שם פ"ג. לקו"ש [המתורגם] ח"י"ט שם ע' 183. ועיין לשון הרמב"ם הל' תשובה ספ"ט) – אם צריך משיחה*, או סמיכה כביהושע. וצ"ע שהשם „משיח“ הוא ע"ש המשיחה, ולא ע"ש למשחה – לגדולה (ובחיים צא, א. וש"נ. ספרי קרח יח, ח). ואולי יהיו בזה שני שלבים**. ואכ"מ.

60 לתוכן סעיף זה – צ"ע שהרי ידוע שמלכות וספ"ה המלכות בשלימותן – ה"ז דוד (ומלכי ב"ד) ומשיח, ובהם מוכרחת משיחה.

ואולי י"ל ע"פ המבואר בכ"מ בב"י המל' (ושלימותה) במקומה, וכמו שהיא באבא (חכמה – משה), דאבא יסד ברתה. ואף דיהושע כפי לבנה (מלכות) – שאני בשעה שסמכו משה, שסמיכה ה"ה בכל כחו (הגיגה טז, ב), ובגדוד' בשני ידיו, יותר ממה שנצטווה. ואכ"מ. ועצ"ע.

(* להעיר מהשק"ט שם במנ"ח (מצוה קז) אם משיח יצטרך שמן המשחה. וראה בזה צפע"ל להרירות (ב, א) ושם ובכמה ענינים שבפנינו.

(** ברמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ד „ואם יעמוד מלך כו"ו. וראה לקו"ש ח"ח (ע' 361 בתורה) שנכצ"ל שאין כוונת הרמב"ם ששנעת העמידה יתיקפ יש לו דין מלך. ע"ש.

53 בסמן לעיל הערות 3, 7.

54 ע"פ המבואר בפנים יתורג"מ מ"ש האברבנאל (בפ' שופטים) שמינוי מלך אינו מצוה (כי ע"פ תורה אין צורך במלך, ע"ש), והמצוה היא רק שאם בני"י יאמרו „אשימה עלי מלך ככל הגוים גו" (שופטים יז, יד) אזי „שום תשים עליך מלך גו" מקרב אחיך גו" (שם, טו), ומפרש כן לשון הרמב"ם (בכרתת להל' מלכים) „למנות מלך מישראל"*. ע"ש –

ולכאורה, איך מתאים זה עם מ"ש הרמב"ם שמשח ויהושע ה' להפ' דין מלך, כנ"ל (אבל ראה לעיל הערה 3)? וע"פ הנ"ל מתורג, כי ענין המלכות במשה ויהושע ה' טפל לנשיאותם בענין התורה, שזה סוג אחר במלכות, שאינו מצד חסרון בהעם, ואדרבה, כדלקמן בפנים. וראה הערה הבאה.

55 ע"פ המבואר בלקו"ש ח"י"ט (שבהערה 48) – יש לומר שזוהו החילוק בין תואר נשיא (בשלימותו) לגבי תואר מלך. ועפ"י יומתק טעם השינוי, שבפ' ויקרא (ד, כב) נאמר „נשיא", ובפרשת שופטים נאמר „מלך". ולהעיר שגם משיח נקרא נשיא (צוין בלקו"ש שם הערה 18). וראה לקמן הערה 59.

56 וגם להרמב"ן (דלעיל הערה 8) שנרמזת בתורה – עצ"ע למה לא נאמר בפירוש כמשיחת כה"ג ומשוח מלחמה.

(* וראה בארוכה בביאור הרי"פ פערלא לטהמ"צ לוס"ג מנין הפרשיות פרשה ז (קסו. ד ואילך) שהקשה עליו. ושם. שבטוסחת הרמב"ם לפנינו איתא „בישראל" (ולא „בישראל"), אבל להעיר שבמנין המצות על סדר הלכות הרמב"ם בריש ספר הדין גם בספריים לפנינו הנוסח „בישראל". אלא שבכמה כתי"ג גם שם „בישראל" (ראה רמב"ם ספר המדע – ירושלים. תשכ"ד).

לזכות

כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח

הוספה

בשורת הגאולה

לא.

לויט אַלע סימני הגאולה האַלט מען שוין ממש באַ דער גאולה, ווי כ"ק מו"ח אדמו"ר האָט מודיע, מפרסם און מכריז געווען, אַז מ'האַט שוין אַלץ פאַרענדיקט, כולל אויך "צופּוזן די קנעפּ"¹, און אויך פאַרענדיקט דעם "עמדו הכן כולכם"², דאָס הייסט אַז ס'איז שוין "הכל מוכן לסעודה"³, און מ'איז שוין גרייט צוגיין צום טיש, און עסן סעודת לויטן ושור הבר, וואָרום "הנה זה (משיח) בא"⁴, תיכף ומיד ממש!

* * *

ובאותיות פשוטות: שטייענדיק קרוב גלייך פאַר דער גאולה – דאַרף יעדער איד זיך איינגעוואוינען צו דער גאולה און זיך אַריינשטעלן אין אַ מצב ורגש של גאולה, דורך מאַכן זיין פרטיות'דיקן טאָג אַ "גאולה (פרטית) טאָג", און מאַכן זיין מקום פרטי – "ארץ ישראל", דורך דעם וואָס ער טוט די עבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.

און אַלס אַ תוצאה פון די אייגענע שלימות העבודה (במחשבה דיבור ומעשה) – דאַרף זיך דאָס אויך אַרויסזאָגען אין זיין דיבור, ע"ד ווי "הגורל הי' מדבר", אַז וויבאַלד ער איז דורכגענומען בפנימיות מיט דער הוראה ועבודה פון "מאָך דאָ ארץ ישראל"⁵, מיט אַן אינערלעכע לעבעדיקייט – רעדט ער וועגן דעם מיט חיות אויך צו אַנדערע, און איז מפרסם די הוראה פון "מאָך דאָ ארץ ישראל" באַ בני ביתו, באַ די

---

(1) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(2) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ע' רעט. וראה "היום יום" טו טבת.

(3) ל' המשנה – אבות פ"ג מט"ז.

(4) שה"ש ב, ח. ובשה"ש עה"פ.

(5) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תפה ואילך.

הוספה / בשורת הגאולה

קרובים אליו, ועאכו"כ באַ זיינע תלמידים, ביז אַז ער רעדט וועגן דעם מיט די אַלע צו וועמען ער קען דערגרייכן, און וויבאַלד אַז דאָס קומט פון זיין פנימיות, רעדט ער דברים היוצאים מן הלב וואָס נכנסים אל הלב, ופועלים פעולתם, ועאכו"כ דורך דעם וואָס ער באַווייזט אַ דוגמא ח' פון זיין אייגענע עבודה. ביו אַז ער מאַכט אַז אויך די שומעים ווערן מדברים – „הגורל הי' מדבר“.

(משיחות ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב, כ"ד תמוז תנש"א)

(6 ספר הישר לר"ת סי"ג. הובא בשל"ה סט, א.)

לפי כל סימני הגאולה נמצאים אנו כבר ממש בסמיכות להגאולה, וכפי שהודיע, פירסם והכריז כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו הכל, כולל גם „לצחצח את הכפתורים“¹, וסיימו גם את ה„עמדו הכן כולכם“², זאת אומרת שכבר „הכל מוכן לסעודה“, וכבר מוכנים לגשת לשולחן, ולאכול את סעודת לויתן ושור הבר, כיון ש„הנה זה (משיח) בא“⁴, תיכף ומיד ממש!

ובאותיות פשוטות: בעמדנו קרוב ממש לפני הגאולה – צריך כאו"א מישראל להתרגל לגאולה ולהציב את עצמו במצב ורגש של גאולה, ע"י הפיכת יומו הפרטי ל„יום גאולה (פרטית)“, והפיכת מקומו הפרטי – ל„ארץ ישראל“, עי"ז שעושה את העבודה שלו ברגע זה ובמקום זה בתכלית השלימות, במחשבה דיבור ומעשה.

וכתוצאה משלימות עבודתו הפרטית (במחשבה דיבור ומעשה) – ה"ז צריך להתבטא גם בדיבורו, ע"ד „הגורל הי' מדבר“, שכיון שהוא חדור בפנימיות בההוראה והעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל“⁵, מתוך

חיות פנימית – מדבר הוא אודות זה מתוך חיות גם עם אחרים, ומפרסם את ההוראה ד"עשה כאן ארץ ישראל" אצל בני ביתו, אצל הקרובים אליו, ועאכו"כ אצל תלמידיו, עד שמדבר אודות זה עם כל מי שיכול להגיע אליו, וכיון שזה בא מפנימיותו, מדבר הוא דברים היוצאים מן הלב שנכנסים אל הלב' ופועלים פעולתם, ועאכו"כ עי"ז שמראה דוגמא חי' מעבודת עצמו. עד שפועל שגם השומעים נעשים מדברים – "הגורל הי' מדבר".

בשורת הגאולה

ע.

יש לומר – שהמקדש דלעתיד (ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים¹) יתגלה תחילה בהמקום "שנסע מקדש וישב שם"² בזמן הגלות ("בית רבינו שבבבל"³), ומשם יועתק למקומו בירושלים.

. . . ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח⁴) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן שבנין המקדש הוא במקומו? ולאידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים"? – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב⁵ וממתין ומצפה לגאול את בני ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים (כמו "בי כנישתא דשף ויתיב"³, "שנסע מקדש וישב שם"), בתור הכנה למקדש העתיד, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובנ"י) לירושלים.

. . . ואולי יש לומר, שמ"ש במדרש⁶ ש"בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם", קאי על גג בית המקדש דמקדש מעט שבחוץ לארץ⁷ שהוא במקום המקדש בירושלים ("שנסע מקדש וישב שם"), כי, לאחר שיש מקדש העתיד יתגלה וירד למטה לא יהי צורך להשמיע לישראל "הגיע זמן

---

(1) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(2) ערוך ערך שף (הובא בחדא"ג מהרש"א מגילה כט, א).

(3) מגילה כט, א.

(4) ספ"א.

(5) ראה סנהדרין צה, א: "יתיב אפיתחא דרומי".

(6) יל"ש ישעי' רמז תצט.

(7) ועפ"ז יומתק הדיוק "עומד על גג בית המקדש" – ש"גגות . . . לא נתקדשו"

(רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), שרומז על חו"ל בערך לקדושת א"י.

גאולתכם".

... יש לבאר כהנ"ל בנוגע ל"בית רבינו שבבבל" בדורנו זה – ביתו

(בית הכנסת ובית המדרש) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

... בדור זה, דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה,

מסיימים ומשלימים "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"⁸ לעשות מארץ העמים ארץ ישראל גם במקום היותר תחתון דארץ העמים, חצי כדור התחתון (שבו לא הי' מתן תורה⁹), אשר, ע"י העלאת המקום היותר תחתון מעלים גם את כל שאר המקומות דארץ העמים¹⁰, וענין זה נעשה ע"י "בית רבינו" שבחצי כדור התחתון, שממנו אורה יוצאה לכל העולם, לעשות מהעולם כולו (עד לפנה הכי נדחת בקצוי תבל) ארץ ישראל, שזהו"ע ד"עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"¹¹, ו"עתידה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל"¹¹, שבה יוקבעו כל בתי כנסיות ובתי מדרשות שבכל העולם כולו מחובר לבית המקדש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, נשיא הדור, שהוא המשיח (גואלן של ישראל) שבדור, ועוד וג"ו עיקר, שהוא הנשיא דתורת החסידות¹², אשר, ע"י הפצתה חוצה ("יפוצו מעינותיך חוצה", עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בכל קצוי תבל) פועלים ביאת מלכא משיחא¹³.

ועפ"ז מובן גודל העילוי ד"בית רבינו" – "מקדש מעט" העיקרי

בגלות האחרון, "שנסע מקדש וישב שם", ולכן "הרי הוא מקום המקדש גופי' דלעתידי", ולא עוד אלא שבו יתגלה מקדש העתיד, ומשם ישוב

(8) תניא רפ"ז.

(9) ראה אגרות יקודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ע' תצב ואילך. וש"נ.

(10) "כמו בהגבהת כותלי בית שצריכים להתחיל להגבי' הקורה התחתון דוקא ואז ממילא יוגבהו העליונים הימנו, משא"כ אם הי' מתחיל מאמצע הכותל לא הי' מגבי' התחתונים" (תו"א בראשית ד, רע"א).

(11) ראה ספרי דברים בתחלתו. פס"ר פ' שבת ור"ח. יל"ש ישעי' רמז תקג.

(12) להעיר, שתורת החסידות היא בחי' היחידה שבתורה (ראה קונטרס ענינה של תורת החסידות), הקשורה עם בחי' היחידה שבישראל, נשמתו של משיח צדקנו (רמ"ז לזח"ב מ, ב. ועוד).

(13) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

לירושלים (כנ"ל).

ויש להוסיף, שענין זה מרומז גם בשמו¹⁴ של "בית רבינו" שבדורנו: "רבינו" – ב' שמותיו רומזים על הגאולה: שמו הראשון – יוסף – ע"ש "ביום ההוא יוסיף אדניי שנית ידו לקנות את שאר עמו אשר ישאר מאשור וממצרים גו' ומאיי הים גו' ואסף נדחי ישראל ונפוצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ"¹⁵, ושמו השני – יצחק – ע"ש הצחוק והשמחה ששלימותה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כמ"ש¹⁶ "אז ימלא שחוק פינו", "אז" דייקא, לעתיד לבוא¹⁷, כשיאמרו ליצחק (דוקא) "כי אתה אבינו"¹⁸.

ו"בית (רבינו)" – מספרו שבע מאות ושבעים¹⁹, וע"ש מספר זה נקבע שמו אשר יקראו ל"בית רבינו" בפי כל ישראל, "770"²⁰, שמספר זה הוא הגימטריא ד"פרצת", ע"ש "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"²¹, שרומז שמבית זה אורה יוצאה לכל ד' רוחות העולם, ובאופן של פריצת גדר, שכל ד' רוחות העולם מתעלים לדרגת ארץ ישראל ("עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"), כולל ובמיוחד שכל בתי כנסיות ובתי מדרשות שבכל העולם נקבעים בארץ ישראל ומתחברים לבית המקדש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, עליו נאמר²² "פרצת עליך

14) כידוע שהשם מורה על תוכנו ומהותו של הדבר הנקרא בשם זה (תניא שעהיה"א ספ"א. וראה בארוכה תשובות וביאורים (קה"ת תשל"ד) ס"א וש"נ).

15) ישע"י יא, יא-יב.

16) תהלים קכו, ב.

17) משא"כ בזמן הגלות, ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז, שנאמר אז ימלא שחוק

פינו" (ברכות לא, א).

18) ישע"י סג, טז. שבת פט, ב.

19) להעיר מהנהגת גדולי ישראל שלמדו רמזים והוראות בעבודת ה' גם מעניני חול כיו"ב (כמו מספר הקרון במרכבת המסע, שהו"ע עראי, ועאכו"כ בנוגע לבית קבוע), ובפרט בנדו"ד שהמספר נעשה שמו של הבית, כבפנים.

20) הן בלשון הקודש – שבע מאות שבעים, הן באידיש – זיבן זיבעציק, והן בלשון המדינה

(אנגלית) – "סעווען סעווענטי".

21) ויצא כה, יד.

22) וישב לה, כט.

פרץ", ודרשו חז"ל²³ "זה משיח, שנאמר²⁴ עלה הפורץ לפניהם"²⁵.

... בשלימות דמספר שבע (שבע מאות ושבעים) נרמזת גם שלימות עבודתו של רבינו במשך כל ימי חייו, שבע עשירות שנים, שבעים שנה (תר"ם – תש"י), ועד לגמר ושלימות עבודתו בעשור השביעי בחצי כדור התחתון (מהבית שמספרו שבע מאות ושבעים), כולל גם המשך העבודה בשנים שלאח"ז ע"י דור השביעי, "כל השביעין חביבין"²⁶ – עי"ז נעשית השלימות דמעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות בכל שבעת הארצות שבעולם, ותיכף ומיד "יוסיף אדניי שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'", עי"ז ש"פּרצת (בגימטריא שבע מאות ושבעים) עליך פרץ", "עלה הפורץ לפניהם".

ובכל זה ניתוסף הדגשה יתירה בתקופה האחרונה:

העבודה דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מ"בית רבינו" (770) הולכת ונמשכת וביתר שאת וביתר עוז גם לאחרי (עשר שנים האחרונות ב)חיים חיותו בעלמא דין, יותר מארבעים שנה (תש"י – תש"נ), באופן ד"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"²⁷, ונמצא, ש"בית רבינו" (770) הוא בבחינת "תלפיות", "תל שכל פיות פונים בו"²⁸, יותר מיובל שנים (ת"ש – תש"נ), "עד עולם"²⁹.

וענין זה מודגש עוד יותר כשרואים במוחש שהולך וניתוסף ביתר שאת וביתר עוז במספר בני"י שבאים ל"בית רבינו", "ברוב עם הדרת מלך"³⁰ (כולל גם "מאן מלכי רבנן"³¹, ובפרט נשיא (מלך) הדור), ונעשה

(23) אגדת בראשית ספס"ג. וראה ב"ר ספפ"ה ובפרש"י.

(24) מיכה ב, יג.

(25) ולהעיר, ש"בית משיח" בגימטריא "פרצת" (770). ודו"ק.

(26) ויק"ר פכ"ט, יא. וראה ד"ה באתי לגני ה'ש"ית בתחלתו. ובארוכה – ד"ה זה תשי"א.

(27) תבוא כט, ג.

(28) ברכות ל, א.

(29) שמואל"א א, כב ובפרש"י. ירושלמי ברכות פ"ד ה"א. וראה קידושין טו, א. מכילתא

ופרש"י משפטים כא, ו.

(30) משלי יד, כח.

(31) ראה גיטין סב, סע"א. זח"ג רנג, ב – ברע"מ.

צורך והכרח להגדיל ולהרחיב עוד יותר את „בית רבינו“, ועד להגדלה והרחבה שהיא באופן דפריצת גדר, „פריצת“ (בגימטריא 770), כמו בנין בית חדש³².

וע"פ האמור לעיל ע"ד גודל העילוי ד„בית רבינו שבבבל“ – ש„נסע מקדש וישב שם“, והוא מקום המקדש גופי דלעתיד, ועד שבו יתגלה מקדש העתיד ומשם יחזור לירושלים – מובן גודל הזכות דכאו"א מישראל להשתתף בגופו ובממונו³³ (וכל המרבה הרי זה משובח) בבניית „בית רבינו שבבבל“, כהכנה לירידת והתגלות מקדש העתיד תיכף ומיד ממש.

(קונטרס בענין מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל - סה"ש תשנ"ב ע' 465)

32) ועד להנחת אבן פינה.

[בערב ח"י אלול שנת תשמ"ח נערכה הנחת אבן פינה (להגדלת והרחבת) בית הכנסת ובית המדרש דליובאוויטש שבליובאוויטש, במעמד כ"ק אדמו"ר שליט"א, שהניח האבן פינה בידי הק'. המו"ל].

33) ע"ד ובדוגמת בית המקדש – ש„הכל חייבין לבנות ולסעד בעצמן ובממונם כו“ (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א הי"ב).

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind> יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' פינחס בן הו"ח ר' דוד ע"ה קונין
נפטר אור ליום ד' פ' פינחס, כ"א תמוז ה'תשע"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' שלום דובער וזוגתו מרת זעלדא רחל שיחיו קונין

* * *

לעילוי נשמת

מרת בלומא לאה ע"ה

בת הרה"ח ר' ישעי' משולם זוסיא שו"ב ע"ה (המכונה "דער בוידער רב")
אשת הרה"ח התמים ר' מרדכי דובער ע"ה

לאקשין

נפטרה ביום ש"ק פ' פינחס, כ"א תמוז ה'תשע"ג
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

* * *

לעילוי נשמת

מרת יענטא בת הרה"ח התמים ר' שמואל ע"ה
אשת הרה"ח התמים ר' שניאור זלמן יהושע ע"ה
ליאחאו - לייט

נפטרה ביום ב', כ"ג תמוז ה'תשע"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י נכדם

הרה"ת ר' מרדכי יוסף וזוגתו מרת חי' שיחיו לייט

הי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiaich U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>